

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

SCHÔDZKA
SO SMRŤOU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tretie vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Agatha Christie: Appointment with Death
preložila Lenka Cinková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii sú použité citáty z diel W. Shakespeara *Hamlet*
(Tatran, Bratislava 1975) a *Cymbelin* (Ikar, Bratislava 2017)
v preklade Jozefa Kota.

Appointment with Death Copyright © 1938 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Schôdzka so smrťou* © 2023 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2544-7

*Richardovi a Myre Mallockovcom,
aby nezabudli na výlet do Petry.*

PRVÁ ČASŤ

1

„Je ti jasné, že ju treba zabiť, však?“

Táto otázka akoby na okamih zavisla v pokojnom nočnom vzduchu a potom odplávala do temnoty k Mŕtvemu moru.

Hercule Poirot s rukou na okennej kľučke na chvíľu zastal. Zamračil sa a rozhodným pohybom zavrel okno, aby nebezpečný nočný vzduch nevníkol do izby. Vychovali ho v presvedčení, že vzduch, ktorý je vonku, by mal ostať vonku, a nočný vzduch je pre človeka mimoriadne škodlivý.

Dôkladne zatiahol závesy, a keď kráčal k posteli, chápavo sa usmial.

„Je ti jasné, že ju treba zabiť, však?“

Je nepochybne zaujímavé začuť počas prvej noci v Jeruzaleme práve tieto slová, najmä ak ste detektív Hercule Poirot.

„Kamkoľvek idem, vždy mi niečo pripomenie moju prácu,“ zamrmal si sám pre seba.

Opäť sa usmial, keď si spomenul na historku o spisovateľovi Anthony Trollopevi. Počas plavby cez Atlantik Trollope náhodou začul, ako sa dvaja spolucestujúci

zhovárajú o poslednej uverejnenej časti jeho najnovšej knihy, ktorá vychádzala na pokračovanie.

„Bolo to veľmi dobré,“ tvrdil jeden. „Ale tej otravnej starej ženskej by sa mal zbaviť.“

Spisovateľ ich so širokým úsmevom oslovil: „Páni, veľmi pekne vám ďakujem! Hneď ju idem zabiť.“

Hercule Poirot uvažoval, pri akej príležitosti bola asi vyslovená veta, ktorú si práve vypočul. Azda išlo o knihu alebo divadelnú hru. S úsmevom si pomyslel: Možno tieto slová jedného dňa nadobudnú zlovestnejší význam.

Spomenul si, že hlas, ktorý ich vyslovil, sa nervózne chvel, akoby jeho majiteľ prežíval silné nervové vypätie. Mužský hlas – alebo chlapčenský...

Keď Hercule Poirot zhasínal svetlo pri posteli, v duchu si povedal: Ak ten hlas ešte budem počuť, určite ho spoznám.

S lakťami na parapete a hlavami tesne pri sebe hľadeli Raymond a Carol Boyntonovci do modrastej nočnej tmy. Raymond nervózne zopakoval: „Je ti jasné, že ju treba zabiť, však?“

Carol sa pomrvila. „To je strašné,“ povedala hlbokým, zachrípnutým hlasom.

„Toto je oveľa horšie!“

„Nemyslím...“

„Takto to nemôže ísť ďalej, nemôže... Musíme niečo spraviť... A nič iné sa robiť nedá,“ vyhrkol Raymond prudko.

„Keby sme mohli ujsť...“ navrhla Carol nepresvedčivo.

„Nemôžeme.“ Raymondov hlas bol beznádejný a prázdny. „Carol, veď vieš, že nemôžeme.“

Dievča sa zachvelo. „Ja viem, Ray. Viem.“

Zrazu sa krátko, trpko zasmial. „Nieкто by si pomyslel, že sme blázni, keď nie sme schopní odísť...“

„Možno sme!“ povedala Carol pomaly.

„Asi máš pravdu. Možno naozaj sme. Alebo čoskoro budeme... Nieкто by mohol povedať, že nám preskočilo, keď si tu len tak sedíme a pokojne plánujeme chladnokrvnú vraždu vlastnej matky!“

„Ona nie je naša matka!“ odvrkla Carol ostro.

„Máš pravdu, nie je.“

Obaja sa odmlčali a potom sa Raymond nevzrušene spýtal: „Takže súhlasíš?“

Carol pevným hlasom odvetila: „Áno, myslím, že by mala zomrieť.“ Vtom sa z ničoho nič rozhovorila: „Je šílená. Som si istá, že je šílená. Keby nebola, nemohla by nás takto mučiť. Celé roky sme si vraveli: ‚Takto to predsa nemôže ísť ďalej.‘ No nikdy sa nič nezmenilo! Hovorili sme si: ‚Jedného dňa zomrie.‘ Ale stále žije! A podľa mňa ani nikdy nezomrie, ak ju...“

„Ak ju nezabijeme,“ dokončil Raymond rozhodne.

„Áno.“ Rukami stisla parapetnú dosku.

Brat pokračoval pokojným, chladným tónom. Jeho silné rozrušenie prezrádzalo len takmer nebadateľné chvenie v hlase. „Chápeš, prečo to musí urobiť jeden z nás, nie? Lennox musí brať ohľad na Nadine. A Jinny do toho nemôžeme zatiahnuť.“

Carol sa striasla. „Chuderka Jinny... Veľmi sa o ňu bojím.“

„Viem. Dosť sa to zhoršuje... Preto musíme rýchlo niečo podniknúť, kým sa načisto nezblázní.“

Carol odrazu vstala a z čela si odhrnula uvoľnený prameň gaštanových vlasov. „Ray,“ oslovila brata. „Nemyslíš si, že je to nesprávne, však?“

Odpovedal rovnako nezaujateľným tónom ako predtým:

„Nie. Podľa mňa je to ako zabiť besného psa. Ak niečo svetu škodí, treba to zastaviť. A inak sa to nedá.“

„No aj tak nás pošlú na elektrické kreslo... Nedo-
kážeme ľuďom vysvetliť, aká v skutočnosti je... Znelo
by to neuveriteľne. Vieš, v podstate je všetko len v našej
mysli!“

„Nikto sa nič nedozvie,“ ubezpečil sestru Raymond.
„Mám plán. Všetko som dôkladne premyslel. Nič sa nám
nestane.“

Carol sa k nemu prudko otočila. „Ray, si akýsi iný.
Niečo s tebou je... Ako si prišiel na ten nápad?“

„Prečo si myslíš, že som iný?“ Odvrátil hlavu a zahľa-
del sa do noci.

„No, lebo... Ray, to pre to dievča z vlaku?“

„Nie, pravdaže nie – čo s tým má spoločné? Carol, ne-
táraj nezmysly. Vráťme sa k...“

„K tvojmu plánu? Si si istý, že je to... dobrý plán?“

„Áno. Myslím, že áno. Samozrejme, musíme počkať
na vhodnú príležitosť. A potom, ak všetko vyjde... bude-
me voľní. Všetci.“

„Voľní?“ Carol si krátko vzdychla. Zdvihla oči ku hviez-
dam. Vtom znenazdajky prepukla do trhavého plaču, až
sa celá otriasala.

„Carol, čo sa deje?“

Krčovito vzlykala: „Je to také krásne – noc, obloha,
hviezdy... Keby sme mohli byť súčasťou toho všetkého.
Keby sme len mohli byť ako ostatní ľudia, a nie takí, akí
sme – čudní, zdeformovaní, nenormálni!“

„Ale veď budeme... Keď bude mŕtva, všetko bude,
ako má byť.“

„Si si istý? Nie je už príliš neskoro? Nebudeme už na-
vždy čudní, odlišní?“

„Nie, nie, nie!“

„Čo ak...“

„Carol, radšej by si nemala...“

Odstrčila ruku, ktorou ju chcel utíšiť. „Nie, som s tebou. Rozhodla som sa. Hlavne kvôli ostatným, najmä Jinny. Musíme ju zachrániť.“

Raymond sa na chvíľku odmlčal. „Takže, ideme do toho?“

„Áno!“

„Dobre. Poviem ti, čo som vymyslel.“ A sklonil sa k nej.

2

Slečna Sarah Kingová, bakalárka medicíny, stála pri stole v čítárni Šalamúnovho hotela v Jeruzaleme a lenivo sa prehrabávala v novinách a časopisoch. Mračila sa a vyzerala znepokojene.

Do miestnosti vošiel vysoký Francúz v strednom veku, chvíľu ju pozoroval a vzápätí podišiel k opačnému koncu stola. Oči sa im stretli a Sarah sa usmiala, pretože ho spoznala. Na ceste z Káhiry jej prišiel na pomoc, a keď nebol k dispozícii nosič, odniesol jej kufor.

Vymenili si pozdrav a doktor Gerard sa opýtal: „Ako sa vám páči v Jeruzaleme?“

„Niektoré veci sú tu príšerné,“ odvetila Sarah. „A to ich čudné náboženstvo!“

Francúz sa tváril pobavene. „Viem, čo tým myslíte.“ Hovoril takmer dokonalou angličtinou. „Všetky možné sekty sa tu škriepia a bojujú medzi sebou!“

„Aj budovy majú otrasné!“ podotkla Sarah.

„Veru, strašné.“

Sarah si vzdychla. „Dnes ma nevpustili do jedného chrámu, lebo som mala na sebe šaty bez rukávov,“ sťa-

žovala sa. „Všemohúcemu sa očividne nepáčia moje ramená, hoci ich sám stvoril.“

Doktor Gerard sa zasmial. Potom povedal: „Práve som si chcel objednať kávu. Pridáte sa, slečna...“

„Kingová. Volám sa Sarah Kingová.“

„A ja som – dovoľte...“ Vytiahol navštívenku.

Sarah si ju vzala a oči sa jej rozšírili od úžasu a nadšenia. „Doktor Theodore Gerard? Ach! Veľmi rada vás spoznávam! Samozrejme, čítala som všetky vaše diela. Váš pohľad na schizofréniu je nesmierne zaujímavý.“

„Vy ste čítali moje knihy?“ Doktor zvedavo zdvihol obočie.

Sarah ostýchavo vysvetľovala: „Viete, ja... študujem medicínu. Nedávno som získala bakalársky diplom.“

„Aha, chápem.“

Doktor Gerard objednal kávu a usadil sa so Sarah v rohu hotelovej haly. Viac než lekárske úspechy spoločníčky ho však zaujímali jej krásne tvarované pery a čierne vlasy, ktoré jej vo vlnkách padali z čela. Zabávalo ho, s akou bázňou naňho hľadí.

„Budete tu dlho?“ spýtal sa prívetivo.

„Iba pár dní. Potom chcem ísť do Petry.“

„Ach áno. Tiež som premýšľal, že by som tam zašiel, ak to nezaberie veľa času. Štrnásteho sa musím vrátiť do Paríža.“

„Pokiaľ viem, ide o šesťdňový výlet. Dva dni trvá cesta, dva dni tam pobudneme a dva dni cesta späť.“

„Zajtra ráno musím zísť do cestovnej kancelárie a vybaviť si to.“

Do haly vošla skupina ľudí a usadila sa. Sarah ich so záujmom pozorovala. Stíšeným hlasom sa ozvala: „Tí ľudia, čo práve prišli, odišli z Káhiry presne v ten deň, čo my. Všimli ste si ich vo vlaku?“

Doktor Gerard si založil monokel a uprel zrak na druhú stranu miestnosti. „Američania?“

Sarah prikývla. „Áno. Americká rodina. Ale podľa mňa dosť zvláštna.“

„Zvláštna? Ako to myslíte?“

„Veď sa na nich pozrite. Najmä na tú starú ženu.“

Doktor Gerard prenikavým pohľadom odborníka skúmal jednu tvár za druhou. Prvý mu padol do oka vysoký, kostnatý muž okolo tridsiatky. V tvári bol sympatický, no trochu nevýrazný a jeho správanie prezrádzalo čudnú ľahostajnosť. Potom si obzrel chlapca a dievča – obaja boli mladí a príťažliví. Chlapec mal grécky profil. Ani on nie je v poriadku, pomyslel si doktor Gerard. Áno, celkom určite prežíva intenzívne nervové vypätie. S dievčaťom, ktoré takisto vyzeralo dosť rozrušené, sa na seba veľmi podobali – bolo zjavné, že sú súrodenci. Ďalšie, mladšie dievča malo zlatočervené vlasy, ktoré sa mu okolo hlavy ligotali ako svätožiara, a nepokojnými rukami neustále trhlo vreckovku položenú v lone. Mladá tmavovlasá žena bledej pleti, podobná Luiniho Madone, pôsobila vyrovnané. Nebola nervózna. A v strede skupinky... Preboha! pomyslel si doktor Gerard s odporom. Aká príšerná žena! Nehybne sedela medzi nimi, stará, spuchnutá, rozkysnutá, a pripomínala zdeformovaného starého Budhu či obrovského pavúka uprostred siete.

Prihovoril sa Sarah: „*La Maman* nie je veľmi sympatická, však?“ Pokrčil plecami.

„Vyžaruje z nej čosi zlovestné, nemyslíte?“ povedala Sarah.

Doktor Gerard si ju opäť dôkladne prezrel. Tentoraz ju neskúmal z estetického, ale z odborného hľadiska. „Je celá opuchnutá, evidentne trpí srdcovou chorobou,“ skonštatoval pohotovo.

„Áno, aj to!“ Sarah dovtedy vôbec neprišiel na um lekársky aspekt. „Ale je zvláštne, ako sa k nej správajú, nezdá sa vám?“

„Kto to je? Poznáte ich?“

„Volajú sa Boyntonovci. Matka, starší syn s manželkou, mladší syn a dve dcéry.“

„*La famille Boynton* spoznáva svet,“ zamrmlal doktor Gerard.

„Áno, ale spoznávajú ho dosť čudným spôsobom. Nikdy sa s nikým nerozprávajú. A všetci robia iba to, čo im tá stará žena povie!“

„Zrejme je vodcovský typ,“ poznamenal zamyslene doktor Gerard.

„Podľa mňa je tyranka,“ vyhlásila Sarah.

Doktor Gerard mykol plecami a povedal, že americké ženy vládnu svetu, to je predsa dobre známe.

„Áno, no tu ide o niečo viac,“ trvala na svojom Sarah. „Ona ich všetkých zastrašuje... má ich celkom vo svojej moci. To je... škandalózne!“

„Nie je dobré, keď ženy disponujú priveľkou mocou.“ Gerard náhle zvažnel. Pokrútil hlavou. „Zvyčajne ju začnú zneužívať.“

Vrhol na Sarah rýchly pohľad z boku. Pozorovala rodinu Boyntonovcov, či skôr jedného jej člena. Doktorovi Gerardovi sa na okamih zjavil na perách chápvavý úsmev. Takže takto je to! Váhavo zamrmlal: „Hovorili ste s nimi?“

„Áno. Vlastne len s jedným.“

„S tým mladým mužom – mladším synom?“

„Áno. Vo vlaku, cestou z Kantary. Stál na chodbe. Prihovorila som sa mu.“

K životu pristupovala so zdravým sebedomím. Zaujímal sa o ľudí a bola priateľská, hoci trochu netrpezlivá.

„Prečo?“

Sarah pokrčila plecami. „Prečo nie? Pri cestovaní sa často zhováram s ľuďmi. Zaujíma ma, čo robia, cítia, čo si myslia.“

„Dá sa povedať, že ich skúmate.“

„Myslím, že by ste to tak mohli nazvať,“ pripustila.

„A aké boli vaše dojmy v tomto prípade?“

„Nuž,“ začala nerozhodne, „bolo to trochu nezvyčajné. Hneď ako som chlapca oslovila, začervenal sa až po korenky vlasov.“

„Je na tom niečo nevšedné?“ spýtal sa Gerard sucho.

Sarah sa zasmiala. „Podľa vás predpokladal, že som nejaká nehanebnica a chcem mu robiť návrhy? Nie, nemyslím. Muži to vycítia, nie?“

Pozrela naňho úprimným, spýtavým pohľadom. Doktor Gerard prikývol.

„Mala som pocit,“ pokračovala Sarah pomaly a trochu sa zamračila, „že je – ako by som to povedala – vzrušený a zároveň vydesený. Bol nadmieru rozrušený, a pritom celkom absurdne vystrašený. Zvláštne, nie? Američania sa mi vždy videli veľmi rozvážni. Povedzme dvadsaťročný Američan sa vo svete vyzná oveľa lepšie a má oveľa viac skúseností ako britský mladík v tom istom veku. A tento chlapec má viac než dvadsať.“

„Povedal by som, že má tak dvadsaťtri alebo dvadsaťštyri.“

„Až toľko?“

„Podľa mňa áno.“

„Áno, zrejme máte pravdu. Len... sa mi zdal veľmi mladý.“

„Duševne je stále dieťa.“

„Takže sa nemýlim? Nie je v poriadku, však?“

Doktor Gerard mykol plecami a pousmial sa nad tým,

ako vážne sa k celej veci stavia. „Moja drahá, kto z nás môže povedať, že je úplne normálny? Ale uznávam, pravdepodobne trpí nejakou neurózou.“

„Nepochybne súvisí s tou príšernou starou ženou.“

„Zdá sa, že je vám dosť odporná,“ podotkol Gerard a zvedavo na ňu pozrel.

„Veru je. Má zlomyseľný pohľad!“

„Ako mnohé matky, keď ich synov očaria fascinujúce mladé dámy,“ zamrmlal doktor Gerard.

Sarah netrpezlivo pokrčila plecom. Všetci Francúzi sú rovnakí, pomyslela si, sú posadnutí sexom! Hoci ako svedomitá psychologička bola nútená priznať si, že sex je skrytou podstatou mnohých javov. Myšlienky sa jej rozbehli po známej dráhe.

Vtom čosi prerušilo jej rozjímanie. Strhla sa. Raymond Boynton prechádzal cez miestnosť k stolíku s časopismi. Jeden si vybral. Keď prešiel okolo nej, pozrela naňho a oslovila ho: „Videli ste dnes veľa pamiatok?“ Slová vyberala náhodne, zaujímalo ju, ako na ňu zareaguje.

Raymond spomalil, začervenal sa, ostýchavo ako nervózny kôň zabľúdil bojzlivým pohľadom do stredu skupinky a vyjachtal: „Ach áno... áno, pravdaže... Ja...“ Potom sa náhle, akoby ho niekto popchol ostrohou, rozbehol k svojej rodine s časopisom v natiahnutej ruke.

Groteskná postava pripomínajúca Budhu vystrčila tučnú ruku a vzala si časopis, oči však, ako si doktor Gerard všimol, nespúšťala z chlapcovej tváre. Zabučala sotva počuteľné ďakujem. Nepatrne otočila hlavu a doktor videl, že upiera prísny pohľad na Sarah. Tvár mala ľahostajnú, bezvýraznú. Nedalo sa z nej vyčítať, čo si myslí.

Sarah pozrela na hodinky a zhíkla. „Nevedela som, že je už toľko!“ Vstala. „Veľmi pekne vám ďakujem za kávu, doktor Gerard. Musím napísať zopár listov.“

Doktor vstal a podal jej ruku. „Dúfam, že sa ešte stretne.“

„Aj ja dúfam. Pôjdete do Petry?“

„Určite sa pokúsím si to vybaviť.“

Sarah sa naňho usmiala a pobrala sa preč. Cestou z miestnosti prechádzala popri rodine Boyntonovcov. Doktor Gerard sledoval pani Boyntonovú. Dívala sa synovi do tváre. Jej oči sa stretli s chlapcovými. Keď Sarah šla okolo, Raymond Boynton pootočil hlavu – nie k nej, ale od nej. Bol to pomalý, nechotný pohyb, ktorý vzbudzoval dojem, že stará pani Boyntonová zatiahla za neviditeľnú nitku.

Sarah Kingová si všimla, že sa jej vyhol pohľadom, a keďže bola veľmi mladá a prirodzene žensky márnivá, podráždilo ju to. Vtedy, na chodbe kolísajúceho spacieho vozňa sa priateľsky zhovárali. Porovnávali si dojmy z Egypta, zabávali sa na smiešnom jazyku majiteľov somárov a pouličných obchodníkov. Sarah mu rozprávala, ako jednému obchodníkovi s ľavami, ktorý sa jej pýtal: „Vy Angličanka alebo Američanka?“ odvetila: „Nie, Číňanka!“ Páčilo sa jej, ako na ňu zmätene hľadel. Pripomínal jej milého, horlivého školáka. Na jeho horlivosti bolo až čosi dojemné. A teraz sa z ničoho nič tvári bojzливо a správa sa ako bezočivý chrapúň.

Už si ho viac nebudem všímať, rozhodla sa Sarah rozhorčene.

Nebola prehnane namyslená, no mala o sebe dobrú mienku. Vedela, že muži ju považujú za príťažlivú, a takáto očividná nevšímavosť ju urazila. Pravdepodobne sa k tomu chlapcovi zachovala príliš priateľsky, pretože

ho z akéhosi dôvodu ľutovala. Ale teraz jej bolo jasné, že je to len drzý, namyslený a neokrôchaný Američan!

Nepustila sa do písania listov, o ktorých hovorila doktorovi. Namiesto toho si sadla k toaletnému stolíku, začesala si vlasy z čela, zahľadela sa v zrkadle do utrápených orieškovohnedých očí a zamyslela sa nad svojou životnou situáciou.

Práve prekonala ťažkú citovú krízu. Pred mesiacom zrušila zasnúbenie s mladým lekárom, starším od nej o štyri roky. Vládla medzi nimi silná príťažlivosť, no mali príliš podobné povahy. Spory a hádky boli na dennom poriadku. Sarah bola panovačná a nezniesla, aby jej niekto rozkazoval. Ako mnohé sebedomé ženy, aj ona si myslela, že u mužov obdivuje silu a chce, aby ju partner ovládal. Ale keď stretla muža, ktorý toho bol schopný, vôbec sa jej to nepáčilo. Nebolo pre ňu jednoduché rozísť sa s ním, ale bola predvídavá a uvedomovala si, že vzájomná príťažlivosť nie je dostatočne pevný základ na šťastný spoločný život. Aby sa ľahšie vyrovnala s rozchodom, rozhodla sa dožiť si zaujímavú dovolenku v zahraničí, kým sa znova nezahíbi do práce.

V úvahách sa opäť vrátila do prítomnosti.

Ktovie, či sa so mnou doktor Gerard bude chcieť rozprávať o svojej práci, pomyslela si. Jeho knihy sú geniálne. Keby ma len bral vážne... Možno ak pôjde do Petry...

Potom si znova spomenula na drzého mladého Američana. Nepochybovala, že práve prítomnosť rodiny vyvolala jeho nezvyčajnú reakciu, no aj tak ním trochu pohrdala. Je smiešne, aby sa niekto dal až tak manipulovať vlastnou rodinou, najmä muž!

No predsa...

Zmocnil sa jej čudný pocit. Niečo ju na celej situácii znepokojovalo. Zrazu nahlas povedala: „Ten chlapec potrebuje pomoc. A dostane ju – o to sa postarám.“

3

Keď Sarah odišla, doktor Gerard ostal chvíľu sedieť, potom pristúpil k stolu, vzal si najnovšie číslo denníka *Le Matin* a sadol si do kresla neďaleko Boyntonovcov. Zmocnila sa ho zvedavosť.

Postoj mladej Angličanky ho najprv pobavil. Dovtípil sa, že sa o túto americkú rodinu zaujíma predovšetkým kvôli jednému členovi. Teraz však videl, že na tých ľuďoch je čosi nezvyčajné, a to v ňom vzbudilo hlbší, ne-stranný vedecký záujem. Z psychologického hľadiska išlo evidentne o pozoruhodný prípad.

Skrytý za novinami ich nenápadne sledoval. Predovšetkým si všímal chlapca, ktorý zaujal atraktívnu Angličanku. Áno, pomyslel si Gerard, jednoznačne je príťažlivý pre ženu jej povahy. Sarah Kingová bola silná, vyrovnaná, rozvážna a odhodlaná. Mladého muža doktor Gerard ohodnotil ako citlivého, vnímavého, ostýchavého a ľahko ovplyvniteľného. Ako skúsený lekár spozoroval, že je momentálne nesmierne nervózny a napätý. Rád by vedel, čo spôsobilo tento stav. Bol zmätený. Prečo by sa mal na pohľad zdravý mladý muž, ktorý si zdanlivo užíva dovolenku v zahraničí, nachádzať na pokraji nervového zrútenia?

Doktor si prezeral ostatných členov rodiny. Dievčina s gaštanovými vlasmi bola očividne Raymondova sestra. Veľmi sa podobali, obaja mali peknú, útlu postavu, drobné, pôvabné ruky, jemnú bradu, dlhý, štíhly krk a aristokratické držanie tela. Aj dievčina pôsobila nervózne.

Jej pohyby prezrádzali nepokoj a v neprirodzene lesklých očiach sa zračila tieseň. Rozprávala prirýchlo a akoby lapala po dychu. Správala sa ostražito, bola ako na ihlách, nevedela sa uvoľniť.

A bojí sa, pomyslel si doktor Gerard. Áno, má strach!

Začul útržky z ich rozhovoru. Úplne bežná konverzácia.

„Pozrieme si aj Šalamúnove stajne?“ „Myslíte, že to matka zvládne?“ „Ráno pôjdeme k Múru nárekov?“ „A k chrámu. No zaujímalo by ma, prečo ho volajú Omarova mešita.“ „Pretože ho prestavali a teraz slúži ako moslimská mešita, Lennox.“

Zhovárali sa normálne, ako iní turisti. A predsa sa doktora Gerarda zmocnil zvláštny dojem, akoby časti rozhovoru, ktoré si vypočul, neboli skutočné. Akoby boli len pláštikom, pod ktorým sa skrýva niečo iné, rozbúrený vír pocitov, čo sa nedajú vyjadriť slovami. Opäť na nich spoza novín nenápadne pozrel.

Lennox. To je starší brat. Podobal sa na súrodencov, ale nebol natoľko napätý ako oni. Doktor Gerard usúdil, že nie je až taký nervózny. Spozoroval na ňom však čosi čudné. Na rozdiel od mladšieho brata a sestry na ňom nebolo vidieť žiadne svalové vypätie, naopak, sedel uvoľnene a telo mal ochabnuté. Doktor si spomenul na pacientov v nemocničných izbách, ktorých videl v podobnej polohe. Áno, je vyčerpaný, unavený utrpením. Ten pohľad v jeho očiach pripomína pohľad raného psa či chorého koňa. Akoby žil len zo zotrvačnosti. Zvláštne... Fyzicky vyzerá v poriadku. No nepochybne bol v poslednom čase vystavený veľkému duševnému trápeniu... Teraz už netrpí, len prežíva, čaká... Asi na posledný úder. Aký? Nie sú to len moje predstavy? Nie, tento muž na niečo čaká, očakáva definitívny koniec.

Ako pacienti chorí na rakovinu, ktorí iba ležia a čakajú a sú vďační aj za najmenšie zmiernenie bolesti...

Lennox Boynton vstal a zdvihol kľbko vlny, ktoré starej panej vypadlo. „Nech sa páči, mama.“

„Ďakujem.“

Čo to tá obrovská, apatická žena štrikuje? Niečo hrubé a drsné. Možno rukavice pre deti z chudobinca, pomyslel si doktor Gerard a usmial sa nad svojím nápadom.

Upriamil pozornosť na najmladšiu členku rodiny – dievčinu so zlatočervenými vlasmi. Mala asi devätnásť rokov, krásnu, čistú pleť, akú často mávajú červeno-vlásky, a nádhernú, hoci trochu vychudnutú tvár. Sedela, nezúčastnene a záhadne sa usmievala, na míle vzdialená od Šalamúnovho hotela aj Jeruzalema. Ten úsmev doktorovi Gerardovi niečo pripomínal... Odrazu si spomenul. Bol to taký istý výnimočný, nadpozemský úsmev, aký zdobí pery panien v aténskej Akropole – nežný, neprítomný, trochu nadľudský. Pri pohľade na jej čarovný úsmev a pokojnú krásu ho bodlo pri srdci.

Vtom si však všimol jej ruky a stĺpol od prekvapenia. Pred zvyškom rodiny ich ukryval stôl, ale Gerard ich zo svojho miesta videl jasne. Dievča malo ruky zložené v lone a trhala nimi jemnú vreckovku na márne kúsky.

Doktor bol zhrozený. Povznesený, neprítomný úsmev, pokojné telo, a pritom také horlivé, skazonosné ruky...

4

Ozvalo sa sipľavé astmatické zakašľanie a nato hlas obrovskej štrikujúcej ženy. „Ginevra, si unavená, choď si ľahnúť.“

Dievča sa myklo a okamžite prestalo trhať vreckovku. „Nie som unavená, mama.“